

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Må jeg indledningsvis sige, at jeg har indstillet mig på at besvare det spørgsmål, som er stillet, og det må være korrekt i folketinget, at man svarer på en forespørgsel efter den formulering, den har. Men det forekommer mig, at ordføreren for forespørgerne efter det oplæg, der blev givet her, ikke kan tro ret meget på sin egen forespørgsel eller selv har fundet, at det ikke var korrekt at stille den, siden hun gør et forsøg på at føre debatten over til at være en arbejdsløshedsdebat. Jeg kan ikke se, at det har noget med denne debat eller denne sag at gøre. Vi har mange anledninger til at føre disse debatter her i salen, og det er jeg helt beredt til, men jeg vil afvise at ændre den debat, der er lagt op til her, til det, som ordføreren prøvede at gøre den til, og jeg vil bestemt afvise den tilsnigelse, som lå i et par af spørgsmålene. Det kan ikke være passende at spørge på denne måde: „eller mener statsministeren i virkeligheden ikke“, og så forsøge at tillægge mig en mening, som jeg ikke har. Det er et stykke agitation, som må afvises.

Derefter skal jeg svare på det, der er blevet spurgt om, og som har med kvindekommisionens betænkning at gøre.

Daværende statsminister Jens Otto Krag nedsatte i februar 1965 kommissionen vedrørende kvindernes stilling i samfundet. Baggrunden for nedsættelsen af denne meget store kommission var de ændringer, som den tekniske og økonomiske udvikling i samfundets struktur havde medført, og som har givet en tydelig forskydning i den traditionelle opfattelse af kvinders og mænds stilling i familie og samfund. Man fandt derfor, at der var behov for en gennemgribende analyse af kvindernes stilling i det danske samfund.

I kommissoriet hed det bl. a.:

„På trods af, at de to køn retligt har opnået ligestilling på næsten alle områder, svarer kvindernes virkelige stilling i samfundslivet ikke fuldt ud til denne ligestilling.

I erhvervslivet er kvinderne uddannelsesmæssigt gennemgående væsentlig ringere stillet end mændene, og deres arbejde er bl. a. derfor dårligere betalt. Kvinderne spiller en meget tilbagetrukket rolle og beklæder kun en ringe del af de offentlige hverv. Det er vigtigt for samfundet, at alle

dets medlemmer får mulighed for fuldt ud at udnytte deres evner og anlæg.“

Det forekommer mig, at kommissionen har gjort et stort og fortræffeligt arbejde, og der er grund til at lykønske den til, hvad den har nået. I de næsten 10 år, den har været i virksomhed, har den foretaget en række undersøgelser og afgivet 11 betænkninger og rapporter, bl. a. om forsørgerbegrebet, om kvinders uddannelsesproblemer, om familiens og børnenes tilpasning og om kvinders stilling på arbejdsmarkedet samt en generel betænkning om begrebet ligestilling, en beretning vedrørende de sociale forhold og så kommissionens slutrapport, der blev afgivet den 5. september i år, og som resumerer de vigtigste synspunkter og forslag fra kvindekommisionens betænkninger.

Kvindekommisionens slutbetænkning rummer i et appendiks en oversigt over de af kommissionen stillede forslag og de bemærkninger, der er modtaget hertil.

Kommissionen har i virkeligheden allerede ført til væsentlige resultater. Der er stillet i alt 84 forslag, hvoraf de 70 har medført reaktioner i den af kommissionens ønskede retning og har således bidraget til at mindske forskelsbehandlingen.

Af de stillede forslag er 21 rettet til undervisningsministeriet, 18 til indenrigsministeriet, 12 til socialministeriet og socialstyrelsen, og resten er fordelt nogenlunde ligeligt imellem en række andre ministerier. Størsteparten af de forslag, som sigter på ændring af bestående love og/eller administrativ praksis, er gennemført eller under overvejelse. Et eksempel kan nævnes: revision af aldersgrænser for påbegyndelse af visse uddannelser.

Hovedparten af de til indenrigsministeriet rettede forslag angår sundhedsforholdene, bl. a. det forebyggende arbejde for at opspore cancer. Begrænset kapacitet og stram økonomi gør, at dette arbejde kun skrider langsomt frem, men kommissionens forslag er inkorporeret i sundhedssektorens langtidspanlægning.

De til socialministeriet stillede forslag angår hovedsagelig etablering af børneinstitutioner og forbedring af de bestående institutioner.

Hovedparten af de forslag, der ikke har affødt nogen reaktion fra myndighederne, angår forhold, som er statsmagten uved-